

νοδοχείον είναι λιθόκτιστον, ἔχον πρόσῳφιν μὲν 69 ἀγγλικῶν ποδῶν, βάθος δὲ 96. Ὁ πρὸς τὴν Βοϊλτον ἔδον τοῖχος στριζέται ἐπὶ δακτύω στηλῶν ἐκ γρανίτου, ἔχόντων 12 ποδῶν ὕψος καὶ τριῶν μέτροι τεσσάρων ποδῶν διάμετρον. Ἐκτός τοῦ ὑπογείου τὸ ξενοδοχείον ἔχει ἑπτὰ ὄροφας. Τὸ μετακινήθην μέρος τοῦ ξενοδοχείου ὑπελογίσθη ὅτι ἐξῆγγιζεν 5,000 τόνους, ἐκτός τῶν ἐπιπλῶν. Ἰδοῦ δὲ τίνι τρόπῳ ἐγένετο ἡ μετακίνησις. Κατὰ πρότον ἐτέθησαν στερεώτατα λίθινα θεμέλια ἔνθα ἐμελλε νὰ μετακινήθῃ τὸ κτίριον. Ἐπὶ τούτων ἐτέθησαν σιδηρεῖα ῥάβδοι ὡς αἱ τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἐπὶ τούτων σιδηρεῖα τροχοί. Ἐπὶ τῶν τροχῶν δὲ ἐτέθησαν ὀγκωδέστατοι δοκοί, καὶ ἀφοῦ ὑπεσκάφησαν τὰ θεμέλια τοῦ ξενοδοχείου, τοῦτο κατεκάθησεν ἐπὶ τῶν δοκῶν, αἰτινες ἐτέθησαν εἰς ὀριζόντιον θέσιν μετὰ μηχανητικῆς ἀκριβοῦσας. Ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, ἡ ὄθησις τοῦ ξενοδοχείου πρὸς τὰ ὀπίσω ἤρχισεν, ἐνεργουμένη ὑπὸ πεντήκοντα ἔξ ὀγκωδεστάτων ἐλικῶν, δύο δακτύλων πάχους ἐκάστου, στρεφόμενων ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἐργατῶν. Αἱ προσπάθειαι διήρκεσαν ὀγδοήκοντα ἡμέρας, ἡ δὲ μετακίνησις, ἀρξαμένη τὴν 21 Αὐγούστου 1881 ἐτελείωσε τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ὁ πραγματικὸς ὅμως χρόνος ἦτο δεκατρεῖς ὥραι καὶ τεσσαράκοντα λεπτά. Ἡ μεγίστη ἐπιτευχθεῖσα ταχύτης ἦν δύο δακτύλοι εἰς τέσσαρα λεπτά. Τὸ ξενοδοχείον μετακινήθη ἐκ τοῦ πεζοδρομίου πρὸς τὰ ἐντὸς δεκατρεῖς πόδας καὶ δέκα δακτύλους. Ὁ καταναλωθεὶς χρόνος διὰ τὸ ὅλον τῆς ἐργασίας ὑπολογίζεται εἰς 4 35¼ ἡμέρας (δι' ἓνα μόνον ἐργάτην), ἡ δὲ δαπάνη δὲν ὑπερέβη τὰς τριάκοντα χιλιάδας διστήλων.

M.

Ἀπὸ τίνος χρόνου συνέστη ἐν Λονδίῳ «συλλογὸς ὑπὲρ τῆς ἀποδημίας τῶν γυναικῶν», προθέμενος νὰ ἐνθαβρῶνῃ νεάνιδας καὶ γυναῖκας, ἵνα ἀπέρχωνται εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας. Ὁ ἐν Λονδίῳ παρσιπιδημῶν γενικὸς κυβερνήτης τοῦ Καναδά, μαρκίων Λόρνε, ἀπήγγειλεν ἐν τινι συναθροίσει τοῦ συλλόγου ἐνθουσιώδη προσλαλίαν ταῖς γυναῖξι, προτρέπων αὐτὰς νὰ προτιμῆσωσι πάσης ἄλλης ἀποικίας τὸ Καναδά. Ἰδίως τὸ δυτικὸν Καναδά θὰ ἦτο ἀληθὲς Ἐλδοράδον εἰς παρθένους ὠραίας γάμου καὶ ὀρεγομένης γάμου. Ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι τοῦ Καναδά, καὶ δὴ καὶ ἐν ἀγροῖς, μεγάλη μὲν ἐπικρατεῖ ζήτησις θεραπεινίδων, μεγαλειτέρα δὲ νυμφῶν. Αἱ οἰκοδόμοι ἐν Κουεβέκη, Μοντρεάλ καὶ Τορόντο παραπονούνται, ὅτι αἱ ὑπηρετίδες τῶν μόλις δεκαπενθήμερον μένουσι παρ' αὐταῖς καὶ δραπετεύουσι νυμφεύμεναι. Ἐπειδὴ ἐν Λονδίῳ ὁ τῶν γυναικῶν ἀριθμὸς ὑπερβαίνει τὸν τῶν ἀνδρῶν κατὰ ἓν τοῦλάχιστον ἑκατομύριον, τὸ περίσσευμα θὰ εὔρισκε καλλιτέραν τύχην ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ.

Η ΛΙΛΗ

Διήγησις κυνηγοῦ.

—Θυμάσαι τὴν καυμένη τὴν Λιλὴ
Μὲ τὸ μεταξίνου τῆς τὸ μαλλί,
Μὲ τὰ μεγάλα καὶ γλυκὰ τῆς μάτια;
Τὴν ἔχασα!... Τὸ δόστυχο σκυλί
Τὸ κάκ' ὁ σιδηροδρόμος κομματιάσει...

Προσθὲς τὴν Κυριακὴν αὐγὴν αὐγὴν
Ἐστὸ δρόμο τοῦ Φαλήρου εἶχα βγαλῆν
Μαζὴ μὲ τὴν Λιλὴν νὰ κυνηγήσω.
Φτεροῦ δὲν ὄρηκα.—Ἐγχεῖρα ἔς τὴν γῆ
Γιὰ νὰ ἔξουρασθῶ καὶ νὰ καπνίσω.

Κ' ἐκεῖνη πρῶτα κάθονταν καλά
Μὲς ἔς τὰ χορτάρια ἑαπλωτῆ—ἀλλὰ
"Αὐ" ἄκουσε τὸ τραῖν οὐ νὰ σφυρίζῃ,
"Λοιπὸν εὐθὺς τὸν κόσμον νὰ γαλᾷ,
Ἐς τὰ σίδηρα νὰ τρέγῃ, νὰ γαυγίσῃ..."

Τῆς φώναξα—δὲν ἄκουε φωνή...
Θυμοῦμαι κ' ἡ καρδιά μου μὲ πονεῖ:
Τὸ τραῖν οὐλοῦσα πλησιάζει,
Μουγχερίζοντας περὶ ἡ μηχανῆ
Καὶ τὴ φτωγὴ Λιλὴ μου κομματιάσει.

Ἦτον ἐκεῖ βιγμένη μὲς ἔς τὴν γῆ
Μὲ μὴ βλαθεῖα, ἀτέλειωτη πληγὴ...
Ἐγὼ, ποῦ τόσο εὐκόλα δὲν κλαίω,
Εἶχα ἀπὸ τὰ δάκρυα πνιγῆ.
—Αὐ! ὄχι, μὴ γελάτε τοῦ τὸ λέω.

Γιὰτ' ἦτανε πικρὸ, πολὺ πικρὸ,
Τὸ ζῶο ποῦ ἀνάθεμα μίχρῳ,
Τὸν φίλο τὸν καλὸ, τὸ σύντροφόν μου
Νὰ βλέπω τόρα ἄμορφο, νεκρὸ...
Νὰ χάνω τὴν Λιλὴν ἀπὸ τὸ πλευρὸν μου!

Ἐκάθησα κοντὰ τῆς γῆς πολὺ
Ἄφωνος, μὲ σκυφτὴ τὴν κεφαλή...
Μὰ εἶπα μὲ τὸν νοῦ: Δὲν εἶνε κρίμα
Τέτοιο πιστὸ, τέτοιο καλὸ σκυλί
Νὰ μείνῃ πεταμένο, δίχως μνημα;

Κοντὰ σὲ μίαν γωνίαν ποτιστικὴν
Ἦτον ἡ γῆ ὕψη καὶ μαλακὴ
Μὲ τὸ μαχαίρι ἔσκαψα τὸ χῶμα,
Καὶ ἔφερα καὶ ἔθαψα ἐκεῖ
Τὸ ματωμένο τῆς Λιλῆς μου σῶμα.

Κ' ἐφότυσα—ἐνθῶμισι γλυκεῖα—
Ἐστὸν τάφο τῆς μικρῆς βερκοκκιᾶ...
Ἐπῆρα τὸ γεμάτο δίκανόν μου
Καὶ ἔρριξα διπλὴ μίαν τουφεκίαν
Γιὰ ὑστερὴν τιμὴν ἔς τὸν κυνηγὸν μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ πλημμυσειοδικεῖῳ.
Ἄομιλεῖ ὁ εἰσαγγελεὺς
—... Καὶ ἵνα τελειώσω, Κύριοι, συμπεραίνων λέγω ὅτι ἡ μεταλλευτικὴ αὕτη Ἐταιρεία ἦτο καθαρὰ κλεπτικὴ Ἐταιρεία, ἡ ὁποία χωρὶς ἐντροπὴν ἐπῆρε τὰ χρήματα ἀπὸ τὰ θυλάκια τῶν μετόχων.
—Μὰ σὲ παρακαλῶ, Κύριε εἰσαγγελεῦ, ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἤθελες νὰ τὰ πάρωμεν;

**

Ζωηρά δμιλία περί ζωγραφικῆς προχθές παρὰ τῷ κ. *N.

— Ἐμὲ, λέγει τις σοβαρῶς, μὲ ἀρέσουν πρὸ πάντων τὰ χρώματα. Ἐν τούτοις σὰς δμολογῶ ὅτι ἡμέραν τινα μία εἰκὼν μὲ ἔκαμε νὰ κλαίω ἐπὶ δέκα λεπτά.

— Ἦτο λοιπὸν πολὺ συγκινητικὸν τὸ θέμα της; — Καθόλου ἀλλ' ἦτο πολὺ μεγάλη καὶ ἐξεκαρπώθη... καὶ μοῦ ἔπεσεν ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι! . . .

* *

Παροιμίαι περσικαί*

Ἄ μὴ ἔχων περιουσίαν δὲν ἔχει πίστωσιν.

— Ἄ μὴ ἔχων εὐπειθεῖ γυναῖκα δὲν ἔχει ἡσυχίαν.

— Ἄ μὴ ἔχων τέκνα δὲν ἔχει δύναμιν.

— Ἄ μὴ ἔχων γονεῖς δὲν ἔχει στήριγμα.

— Ἄλλ' ὁ μὴ ἔχων πάντα ταῦτα ζῆ χωρὶς μερίμνας.

* *

Λογικὴ παιδική.

Προχθές, λόγου γινομένου περὶ τινος γάμου, ἡ Νίνα, θελκτικὴ παιδίσκη ἐξ ἑτῶν, ἀποτείνεται πρὸς τὸν πατέρα της καὶ μὲ ὄλην τὴν σοβαρότητα

— Μπαμπᾶ, λέγει, ὅταν 'παντρευτῶ ἐγὼ, δὲν θὰ σὲ προκαλέσω 'ς τὸν γάμο μου. . .

— Καὶ γιατί, κυρία;

— Γιατί καὶ σὺ δὲν μ' ἐπροσκάλεσες 'ς τὸ δικό σου.

* *

— Ὁ βασιλεὺς βασιλεύει.

— Ὁ Πάπας ἀρχει καὶ αὐτοῦ.

— Ὁ στρατιώτης πολεμεῖ καὶ διὰ τοὺς δύο.

— Ὁ πολίτης τρέφει καὶ τοὺς τρεῖς.

— Ὁ δικηγόρος ὑπερδεύει καὶ τοὺς τέσσαρας.

— Ὁ φαρμακοποιὸς φαρμακεύει καὶ τοὺς πέντε.

— Ὁ ἰατρὸς ξεμπερδεύει καὶ τοὺς ἕξ.

— Ὁ νεκροθάπτης θάπτει καὶ τοὺς ἑπτὰ.

— Ὁ παπᾶς συγχωρεῖ καὶ τοὺς ὀκτώ.

— Ὁ διάβολος πέρνει καὶ τοὺς ἑννέα!

[Ποικίλη Στοά.]

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Τὰ σπουδαιότερα ἀποτελέσματα ἐπιτυγχάνονται συνήθως δι' ἀπλουστᾶτων μέσων καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν κοινοτέρων προτερημάτων. Ὁ καθ' ἡμέραν βίος, πλήρης φροντίδων, ἀναγκῶν καὶ καθηκόντων, παρέχει πρὸς ἀπόκτησιν ἐμπειρίας ἀπείρους εὐκαιρίας· καὶ αἱ πλέον πεπατημένοι ὁδοὶ παρέχουσιν εἰς τὸν ἀληθινὸν ἐργάτην εὐρὴν στάδιον πρὸς ἀσχολίαν καὶ πρὸς αὐτοβελτίωσιν. Ἡ ἀνθρωπίνῃ εὐζωίᾳ κεῖται εἰς τὸ τέλος τῆς παλαιᾶς καὶ γνωστῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς· οἱ δὲ ἐπιμόνως καὶ ἐν πνεύματι Κυρίου ἐργαζόμενοι ἀπολαμβάνουσι συνήθως καὶ πληρστάτην ἐπιτυχίαν. (Σμᾶίλς).

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἐπικτήτου.]

Τάξον ἤδη χαρακτῆρά τινα εἰς σεαυτὸν καὶ τύπον, τὸν ὁποῖον νὰ τηρῆς εἴτε μόνος εὐρισκόμενος εἴτε καὶ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων.

Καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπόφευγε τὴν φλυαρίαν, λαλῶν μόνον περὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ δι' ὀλίγων. Ἀπόφευγε ὡσαύτως τὸν πολὺν γέλωτα διὰ τὸ τυχὸν πρᾶγμα, καὶ τοὺς καγχασμούς. Ἀπόφευγε τὸν ὄρκον, εἰ μὲν δυνατὸν, ὅλως διόλου· εἰ δὲ μὴ, ἐκ τῶν ἐνόητων.

Ὅταν φοιτᾷς πρὸς τινα τῶν μέγα δυναμένων, λάμβανε ὑπ' ὄψιν ὅτι πιθανὸν δὲν θὰ εὕρῃς αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅτι πιθανὸν νὰ σὲ δεχθῆ κακῶς, νὰ σοῦ κλείσῃ τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον, νὰ μὴ σὲ λάβῃ οὐδαμῶς ὑπ' ὄψιν. Διότι ἐὰν σοὶ συμβῶσι πάντα ταῦτα, δὲν θὰ ἀπέλθῃς ἀγανακτῶν ὅτι ἀπροσδόκητα καὶ παρ' ἄξιαν ἔπαθες.

Εἰς τὰς δμιλίας ἀπόφευγε τὸ νὰ ἀναφέρῃς ἔργα ἰδικὰ σου ἢ κινδύνους ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως. Διότι, ἐὰν εἰς σὲ εἶνε εὐχάριστος τὸ νὰ ἀναμνησκῃσαι τῶν σῶν παθημάτων, δὲν εἶνε ὅμως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἡδὺ νὰ τὰ ἀκούωσιν.

Ἀπόφευγε δὲ καὶ τὸ νὰ κινήσῃς γέλωτα παρ' ἄλλοις· διότι ὁ τρόπος οὗτος οὐ μόνον δύναται νὰ σὲ παρασύρῃ εἰς ἄτοπα, ἀλλ' ἐλαττόνει κατὰ πολὺ καὶ τὴν πρὸς σὲ ὑπόληψιν τῶν ἄλλων.

Ὅταν, ὠρίμως σκεφθεῖς ὅτι πρέπει νὰ πράξῃς τι, τὸ πράττης, μηδαμῶς φοβοῦ νὰ τὸ πράττης ἐν τῷ φανερῷ, καὶ ἂν οἱ πολλοὶ ἔχωσιν ἄλλην ἰδέαν περὶ τοῦ πράγματος. Διότι ἐὰν μὲν δὲν εἶνε ὀρθὸν ὅπερ πράττεις, αὐτὸ τὸ ἔργον φεῦγε. Ἐὰν δὲ εἶνε ὀρθόν, τί φοβεῖσαι τὰς ἐπιτιμήσεις τῶν ἄλλων;

Ἐὰν ἀναλάβῃς πρόσωπόν τι ὑπὲρ τὰς δυνάμεις σου, διπλῶς ἀγαρτάνεις, διότι καὶ ἐν τούτῳ θὰ ἀσχημονήσῃς, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ἠδύνασο νὰ πράξῃς παρελείψας.

Πᾶν πρᾶγμα ἔχει δύο ὄψεις, τὴν μὲν ὑποφερτὴν, τὴν δὲ ἀνυπόφορον· ἐὰν σὲ ἀδικῇ ὁ ἀδελφός σου, μὴ ἐκλαμβάνῃς αὐτὸ ἐντεῦθεν, ὅτι ἀδικεῖ· διότι ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην τὸ πρᾶγμα εἶνε ὅχι ὑποφερτόν· ἀλλ' ὑπ' ἐκείνην μᾶλλον, ὅτι ὁ οὕτω φερόμενος εἶνε ἀδελφός, σύντροφος· καὶ τότε θὰ εὕρῃς τὸ πρᾶγμα ὑποφερτόν.

Ἀπαιδέτου ἀνθρώπου στάσις καὶ χαρακτῆρ' οὐδέποτε ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἕξω. Τελείου ἀνδρὸς στάσις καὶ χαρακτῆρ' πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ.

Ἐκάστου ἔργου λάμβανε ὑπ' ὄψιν τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἐπακόλουθα, καὶ οὕτω ἔρχου πρὸς αὐτά. Εἰ δὲ μὴ, ἐν ἀρχῇ μὲν θὰ ἐπιληφθῆς αὐτοῦ προθύμως, ἅτε μὴ λαβὼν ἐν νῷ τὰς συνεπειὰς· ὕστερον δὲ, ὡς ἤθελον ἀναφανῆ αἱ δυσχέρειαι, αἰσχροῦς θὰ παραιτήσῃς αὐτὸ.